

работа : постави термометъра и заброи пулса му.

Той я гледаше съ умиление. Идѣше му да вземе бѣлата ѝ малка ржка, подѣ чиято бистра кожа, се синѣятъ гладки вени, да ѝ се порадва, ала не се осмѣли.

— Съвсемъ добре отивате, — се обади тя, провѣрила пулсъ и температура.

— Все пакъ кракътъ ме боли, кога се мръдна.

— Не бива да се мърдате. Операцията е сполучлива и щомъ до сега нѣма температура — само въ нѣколко дена ще бждете съвсемъ здравъ. Тѣй каза лѣкарътъ. Да, поздравлявамъ ви!

— Бихъ се радвалъ отъ сърдце, ако не бѣхъ пленникъ.

— Но вие изпълнихте дълга си.

— И само това е, което ще крепи духъ и вѣра.

— Само това? — запита ненадейно тя.

— Простете!—Искаше да се поправи той и млъкна нѣкакъ засраменъ, че излѣзе не това, което искаше да каже.

— Вие сте скжпъ на думи, като . . . — и тя се нѣщо смути. Искаше да го сравни съ нѣкого, ала се поколеба . . . — Спомнихъ си за Инсаровъ.

— За това пкъ вие сте грижлива и внимателна като Елена, — отвърна той, доволенъ че му се отдаде да я поласкай.

— Мога ли да стисна ржката на Инсаровъ, за да му благодаря? — го погледна тя съ извикани сълзи.

Тѣ стиснаха ржце.

— Какъ треперите? — му забележи съ боязнь тя.

— Инсаровъ ми напомни за моята родна страна; веднага бликнаха рой спомени по тоя кжтъ, гдето сестра и леля ме мислятъ всѣки день . . . Никога не вѣрвахъ, че тѣй съмъ обичалъ родната си страна.

Тѣ замълчаха.

— Защо не седнете? — я покани той.

— Боя се. Кога говорите, ви се вълнувате и . . .